

Θέμης Τσιρώνης. Ο Αη Λαός.

1. Ο χρόνος πέρασε το κατώφλι του εικοστού πρώτου αιώνας και τρέχει αδυσώπητος στην τρίτη δεκαετία του. Μαζί του τρέχουν με ιλιγγιώδη ταχύτητα, κρίσιμα γεγονότα, ύποπτα πλάνα, δαμόκλειες απειλές, πρωτοφανείς δεσμεύσεις και χαλκευμένα διλήμματα. Στις μέρες μας ο άνθρωπος, ακροζυγιάζεται στην όχθη του κινδύνου και προσπαθεί να ισορροπήσει ανάμεσα στις συμπληγάδες της πολιτικής ορθότητας και της πολιτικάντικης υποκρισίας, της σοβαρής υποψίας και της

«ψεκασμένης» ιδεοληψίας, της διαφύλαξης θεσμών ή αξιών και της προδοσίας των ταγών. Σήμερα ο κάθε καλοπροαίρετος και μη εθελοτυφλών άνθρωπος, ακροβατώντας σ' έναν κόσμο ειδησεογραφικής χωματερής και δημοσιογραφικής φαυλότητας, αντιλαμβάνεται ότι ορατοί και άορατοι εχθροί απροκάλυπτα, οργανωμένα, μεθοδικά και ύπουλα **επιτίθενται** παγκοσμίως κατά της ορθοδόξου χριστιανικής πίστεως αλλά και κατά των ατομικών και προσωπικών ελευθεριών όλων των λαών ανεξαιρέτως. Στην Ελλάδα μας, ειδικότερα, βάσει προσυμφωνημένου από ετών σχεδίου **πριονίζουν εκ ρίζης τη βάση της ύπαρξης του Γένους μας, την ελληνορθόδοξη παιδεία.**

2. Σε όλα τα μήκη και πλάτη της οικουμένης η ελευθερία του ανθρώπου, την οποία ο Δημιουργός Κύριος τού χορήγησε αφειδώλευτα και πληθωρικά, **φαλκιδεύεται** συντονισμένα και ταχύρρυθμα, με πρόσχημα την «ασφάλειά» του από υπαρκτούς και ανύπαρκτους (κατασκευασμένους) κινδύνους. Αυτή η σταδιακή υπονόμηση και αφαίρεση ελευθεριών και δικαιωμάτων **επιβάλλεται** πλέον, όχι βίαια από εξωτερικούς κατακτητές και εσωτερικούς τυράννους αλλά με τυπικά δημοκρατικές μεθοδεύσεις από Κοινοβούλια, διεθνή Fora και Οργανισμούς. Τα κέντρα αυτά συστηματικά απονευρώνουν, αποδυναμώνουν και εκμηδενίζουν **το αυτεξούσιο** του ανθρώπου, με σκοπό να καμφθούν οι όποιες αντιρρήσεις και αντιστάσεις, ιδιαίτερα των χριστιανών, που επιθυμούν και επιδιώκουν σε όλες τις πτυχές της ζωής τους την εφαρμογή του θελήματος του Θεού. Ύπουλα, λοιπόν, **μία «Νέα Τάξη Πραγμάτων» οικοδομείται.**

3. Η παράδοση και τα ιδανικά λοιδороύμενα **παραθεωρούνται** και **αποδομούνται**. Στη θέση των αξιών και των αρετών **καλλιεργούνται** απαξίες ή πάθη και παθογένειες, όπως ο στυγνός ατομικισμός, η φλύαρη φιλαυτία, η εγωιστική αυτοδικαίωση, ο άκρατος ορθολογισμός, ο υφέρπων νεποτισμός και ακόρεστος φαβοριτισμός, ο αγιάζων τα μέσα αριβισμός, η θεοποίηση του χρήματος ή του κέρδους με την εμπορευματοποίηση των πάντων, ο ακάματος πλουτισμός, η απόλαυση και επίδειξη των ανέσεων, η επηρμένη αυτάρκεια και πρόσφατα ένας επιθετικός δικαιωματισμός, μία λαϊκίστικη συμπεριληπτική αντίληψη, μαζί με μια αγοραία και αθυρόστομη στάση αποδόμησης της ιστορικής αλήθειας. Και όλα αυτά πίσω από τη φενάκη μιας «πράσινης» ψευδεπίγραφης οικολογικής ευαισθησίας, και κάτω από το πολύχρωμο κουρέλι ενός προωθούμενου και επιβαλλόμενου παντοιοτρόπως σαρωτικού πανσεξουαλισμού, ο οποίος «νομιμοποιώντας» ακόμη και τις παρά φύσιν (προεκ)τάσεις της σαρκικής ηδονής, που ιδιαίτερα βδελύσσεται ο Κύριος, θέτει εν αμφιβόλω το ιερό Μυστήριο του Γάμου, διαλύει τον ιερό θεσμό της Οικογένειας ακόμη και στο στενό πυρήνα της. Ενοχλεί πολύ ο ευαγγελικός λόγος και γι' αυτό η εν γένει χρηστοθήθεια των χριστιανών λοιδορείται και συκοφαντείται στις συνειδήσεις, πρωτίστως των νέων. Η νεολαία, που βρίσκεται στο στόχαστρο των μηχανισμών της «Νέας Τάξης», συστηματικά διαφθείρεται. Έτσι, **η θεοποιός ταπείνωση εκλείπει. Και η Χάρη του Θεού δύσκολα πλέον ευρίσκει ψυχές δεκτικές** αυτής, για να τις σώσει. Μήπως, τελικά, αυτός είναι ο σκοπός της «Νέας Τάξης Πραγμάτων», δηλαδή, ο σκοπός του αρχαίου Όφεως που αντιμάχεται τη σωτηρία του ανθρώπου; Μήπως **εδώ συναντώνται ο αρχαίος Όφης και η Νέα Τάξη Πραγμάτων;**

4. Στην Ελλάδα, στον τόπο μας, διερχόμαστε μία πρωτοφανή κρίση, διαφορετική ποιοτικά σε σχέση με τις παλιότερες περιπέτειες του Γένους. Η κρίση αυτή, η οποία απειλεί επί μακρόν ακόμη και τις βασικές προϋποθέσεις προσωπικής διαβίωσης, δεν είναι μόνο οικονομική. Είναι κυρίως ηθική και πνευματική. Η αποσύνθεση σε όλα τα επίπεδα είναι έκδηλη. Οι πολιτικοί έχουν καταστεί εις πάντα αναξιόπιστοι. Οι πνευματικοί άνθρωποι δεν υψώνουν τη φωνή τους. Η διοικούσα την Εκκλησία Ιεραρχία είναι απύσχα από τις τρέχουσες εξελίξεις. Αντί να παρεμβαίνει ποιμαντορικά, σιωπά εκκωφαντικά. Και, ενώ δείχνει να μην αντιλαμβάνεται τα «σημεία των καιρών», όχι μόνο δεν αντιμάχεται την παναίρεση του Οικουμενισμού αλλά την προωθεί, συνδράμοντας έτσι τους σκοπούς της «Νέας Τάξης Πραγμάτων», η οποία απορρίπτει τον Χριστό ως μοναδικό Σωτήρα και τη Μία, Αγία και Καθολική Εκκλησία Του ως μοναδική κιβωτό σωτηρίας. **Πολλοί σήμερα νοιώθουν αποίμαντοι, ακαθοδήγητοι** και συχνά στρέφονται σε μεμονωμένους φωτισμένους Ιεράρχες, Γέροντες Μοναστηριών και άλλων οσίων μελών της στρατευομένης Εκκλησίας, για να πληροφορηθούν την αλήθεια και να καθοδηγηθούν περί του πρακτέου. Δόξα τω Θεώ, «ουκ εκλέλοιπεν όσιος»! Υπάρχουν ακόμη φωτισμένοι και ορθόδοξοι Ιεράρχες και Γέροντες που ορθοτομούν τον Λόγον της Αληθείας ευθαρσώς και εναργώς. **Υπάρχει ελπίς.**

5. Ωστόσο, εκτός από Ορθόδοξοι Χριστιανοί **είμαστε** και πολίτες ενός κράτους, του Ελληνικού. Είμαστε μέλη ενός έθνους ιστορικού. Μπορεί η πνευματική πατρίδα μας και το πολίτευμά της να είναι εν τοις ουρανοίς, όμως η επίγεια πατρίδα μας και η εν βίω πολιτεία μας βρίσκεται επί της γης. Οφείλουμε, λοιπόν, με κάθε θυσία να προστατεύουμε την επίγεια πατρίδα μας και με την εν βίω πολιτεία μας να γνωρίζουμε και να γευόμεθα τον Χριστό. Απ' αυτή τη ζωή σωζόμεθα. **Γι' αυτό επιβάλλεται να παρακολουθούμε και να εξετάζουμε με άγρυπνο μάτι όσα εξελίσσονται γύρω μας** Πρωτίστως πρέπει να επαγρυπνούμε στο ζήτημα της ελευθερίας του ανθρώπου ως προσώπου, ως προϋπόθεση ασκήσεως της θρησκευτικής ελευθερίας, ώστε να μπορούμε ακωλύτως να λατρεύουμε ορθοδόξως τον Θεό μας. Χωρίς αναβολές ή βολικές περιστροφές πρέπει να καταλάβουμε ότι το θέμα της αμαχητί υποταγής στα σχέδια της Οικουμενιστικής Πανθηρησκείας και της αδιαμαρτύρητης ανοχής στην επιβολή της «λατρείας» ενός άλλου «Θεού» αφορά άμεσα τη σωτηρία μας Δεν δικαιούμαστε να είμαστε αδιάφοροι, αδρανείς ή ανεκτικοί ή έστω απλώς προβληματισμένοι, με τη δικαιολογία ότι «αυτά είναι ζητήματα του κόσμου και δεν με ενδιαφέρουν, εγώ αγαπώ τον Χριστό και ζω γι' Αυτόν». Εφόσον κάποιος αγαπά τον Χριστό, δεν γίνεται να αδιαφορεί για την ελευθερία του προσώπου και μάλιστα του αδύνατου στην πίστη αδελφού του. Έχει ιερό καθήκον να ανθίσταται λόγοις τε και έργοις στην επιχειρούμενη κατάλυση των εξωτερικών προϋποθέσεων της σωτηρίας του. Και ναι! ο αγιασμός του χριστιανού μπορεί χάριτι Θεού να επιτευχθεί δια του μαρτυρίου και της ομολογίας του μέσα ακόμη και σε καθεστώς δουλείας ή σε συνθήκες πλήρους καταργήσεως της ελευθερίας του. Επομένως, ο κάθε χριστιανός έχει την **υποχρέωση** όχι μόνον ως πολίτης του κόσμου τούτου **να συμμετέχει ενεργά στα κοινά**, αλλά και ως μέλλον ουρανοπολίτης τόσο να μετανοεί ειλικρινώς και να προσεύχεται εμπόνως, όσο και να σπάει τη σιωπή του και να αντιδρά θυσιαστικώς σε επερχόμενες δουλείες ή σε επίβουλους αιρετικούς νεόκοπους σχεδιασμούς. Αλλιώς, **συνεργεί δια παραλείψεων στην επιβολή τους**. Και τότε **η σιωπή της αδιαφορίας ή**

της ανοχής γίνεται ενοχή και συνεπώς συνενοχή. Αυτό μαρτυρεί και ιστορικά η παράδοσή των αγίων Πατέρων μας. Πολλοί εξ αυτών, πρωτοστατούντων μάλιστα αγίων Ιεραρχών, όχι μόνον αγωνιούσαν και προσηύχοντο για τα κοινά, αλλά και ήλεγχαν δημοσία τα κακώς κείμενα. Με σθένος υπερασπίστηκαν την ευαγγελική αλήθεια έναντι του αιρετικού λόγου, που συχνάκις εσπείρετο ως άκανθος δηλητηριώδης ακόμη και από παράγοντες εκκλησιαστικούς εντός του σώματος της Εκκλησίας. Και με ηρωική αυταπάρνηση πολέμησαν τους ισχυρούς της κοσμικής εξουσίας, κάθε φορά που αυτοί αδικούσαν τον λαό του Θεού ή με μέτρα αντίχριστα προσέβαλλαν και καταφρονούσαν τον ίδιο τον Θεό.

6. Βάσιμα, λοιπόν, σήμερα πολλοί ανησυχούν και διερωτώνται: **Τι πρέπει να κάνουμε;** Πώς να υπερασπιστούμε την Πίστη, την Ελλάδα, την ελευθερία, τις οικογένειές μας, την υπόστασή μας; Και παρότι κοινές είναι από πολλούς οι διαπιστώσεις και τα συμπεράσματα, εντούτοις καμία σοβαρή προσπάθεια αφυπνίσεως δεν γίνεται. Σχεδόν όλοι, και οι πλέον ευαισθητοποιημένοι, τελούμε υπό το κράτος μιας αδικαιολόγητης κατάστασης απελπισίας, νάρκης και αφέσεως. Υπάρχουν βέβαια μεμονωμένες φωνές αντίστασης από πνευματικούς ανθρώπους, επιστήμονες, συλλόγους και άλλους παράγοντες, αλλά η φωνή τους φιμώνεται, χλευάζεται ή δεν διαθέτει τη δύναμη που απαιτείται, και τα αποτελέσματα είναι περιορισμένα. **Δεν υπάρχει καίρια και συγκροτημένη φωνή παρέμβασης.** Δεν φαίνεται στον ορίζοντα ηγέτης που θα οδηγήσει στην έξοδο από την κρίση.

7. Χωρίς αμφιβολία, «ο κόμπος έχει φτάσει στο χτένι». **Οι εξελίξεις πιέζουν.** Η προθεσμία για την υποχρεωτική επιβολή της νέας Ηλεκτρονικής, ψηφιακής, Ταυτότητας με αναγκαίο συνοδό της τον Προσωπικό Αριθμό εκπνέει σε ενάμιση χρόνο. Το «Κοινό Πασχάλιο» σε λίγους μήνες θα γίνει πράξη. Οι Οικουμενιστές κληρικοί «τρέχουν» φανερά και απροκάλυπτα την ένωση «των Εκκλησιών». Ήδη στη σύνοδο του Κολυμπαρίου αναγνώρισαν εκκλησιαστικότητα στους, κατά τους Αγίους Πατέρες, αιρετικούς. Ο Μεγάλος Πόλεμος και ο τοπικός με την Τουρκία είναι επί θύραις. Όλοι μιλάνε για μια επικείμενη μεγάλη οικονομική κρίση και έλλειψη αγαθών (σιτοδεία). Κι εμείς, ο λαός, **απροετοίμαστοι για την επόμενη ημέρα** αυτών των φοβερών γεγονότων και αλλαγών, «δειλοί, μοιραίοι κι άβουλοι αντάμα, προσμένουμε, ίσως, κάποιο θάμα».

Δεν πρέπει να ετοιμαστούμε για την επόμενη ημέρα; Εκτός από την ατομική μέριμνα και οργάνωση, **δεν θα έπρεπε να σκεφτόμαστε και μια απόπειρα συλλογικής δράσης, οργάνωσης και προετοιμασίας;** Υπάρχουν και ποιες είναι οι προϋποθέσεις για ένα τέτοιο εγχείρημα;

Θα συνεχίσουμε επ' αυτού στο επόμενο editorial

Η συντακτική ομάδα.